

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar. buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk, 15 centimen. Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

De personen die een abonnement aan den Postrijder nemen voor het jaar 1875, zullen het blad GRATIS ontvangen van heden tot aanstaande Nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 26 NOVEMBER.

Kiezing van eenen Senateur.

De kiezers van het arrondissement Hasselt zullen zich vergaderen dinsdag 15 december om 9 uren 's morgens, ten einde over te gaan tot de benoeming van eenen senateur, in vervanging van den heer Baron de Pitteurs-Hiegaerts, overleden.

Men schrijft ons uit Hasselt dat aldaar verleden dinsdag eene talrijke vergadering van kiezers bij een gekomen is om eenen kandidaat voor te stellen in vervanging van wijlen den heer de Pitteurs-Hiegaerts, lid van den Senaat.

Er is eenparig besloten de kandidatuur aan te bieden aan M. Van Willighen, burgemeester van Schuolen.

De naam van M. Van Willighen zal ongetwijfeld bijval vinden in het arrondissement.

De provinciale raad van Limburg zal zich in buitengewone zitting vergaderen, maandag 7 december om 11 uren 's morgens, ten einde de voorstellingen te doen van candidaten voor de plaats van raadshier bij het Hof van beroep te Luik in vervanging van M. Wagemans, overleden.

De *Courrier de Bruxelles* zegt over het schandaal Fontainas: « Voor den ongelukkigen, de gewone gevangenis, zooals de wet dit voorschrijft; voor den *gedistingeerde* (zooals de heer Fontainas), de uitzondering. De laatste zal aangename kamers, het gezelschap van den directeur hebben, en spoedig losgelaten worden! Is dat rechtvaardig, is dat justitie? En men is verwonderd, dat het volk mort! Welnu, het volk heeft gelijk te morren. Wie plicht heeft, wie hij dan ook zij, hoog of laag geplaatst, priester of wereldlijke, moet gestraft worden; maar voor den armen werkmans moet hetzelfde recht bestaan als voor den rijken Fontainas. Ja, dezès genade, tegenover zoo veel arme diavels, die in de gevangenis zitten, is stootend. De *Courrier* heeft gelijk.

Stads- & provincie nieuws.

HOF VAN ASSISEN VAN LIMBURG.

De sessie van het Hof van assisen der provincie Limburg voor den 4^{en} trimester 1874, is verleden maandag te Tongeren geopend geworden onder voorzitterschap van M. Schuermans, raadshier bij het Hof van beroep te Luik.

Eene enkele zaak is aan den jurij onderworpen geworden.

Lambert-Alphonse Beckers, landbouwer, oud 34 jaren, geboren en woonachtig te Boorsheim, verschijnt onder de beschuldiging van in den nacht van 6 tot 7 augustus 1874, vrijwillig de schuren en stallen der echtgenoten Jan Houben-Haerden en Michiel Beckers in brand gestoken te hebben.

De betichte is met veel behendigheid verdedigd geworden door den heer advocaat Meyers, terwijl de beschuldiging krachtig ondersteund werd door den heer substituut Barthels.

Beckers is door den jury onschuldig verklaard en dadelijk in vrijheid gesteld.

M. P.-G. Peeters, burgemeester te Neeroeteren is bijgevoegd vrederechter benoemd aan het vrederecht van Maeseyck, in vervanging van M. Heyligers, ontslaggever.

Op den markt van Tongeren van heden donderdag waren te koop gesteld 184 koeien, 12 kalveren, 362 schapen, 213 vette varkens en 683 magere varkens.

BINNENLAND.

Men schrijft uit Luik, 24 november:

Verleden zondag avond rond 5 ure is aan de vertakking van den spoorweg van Tames naar Landen en dien van den Staat, een ongeluk gebeurd, dat betreurenswaardige gevolgen heeft gehad. Een koopwagentrein die van Fleurus kwam, ontmoette een geladen waggon, die op de hoofdlinie manoeuvreerde. Het personeel van den trein poogde, doch te vergeefs, denzelfde te doen stilstaan; de

trein die in vollen stoom reed, bondsde hevige tegen gemelden waggon. Op dit oogenblik greep eene ontzettende vernieling plaats; de tender, de bagagie-wagen en ongeveer vijftien waggons, geladen met kalk, zand, kasseien, beetes, enz. waren nog slechts eenen hoop puin en het betreurenswaardigste van al de overste der freinwachters, Feron lag onder dit puin begraven. Eenigen tijd daarna werd hij er afgrijselijk verminkt uitgehaald; hij gaf geen teeken van leven meer. Die ongelukkige was getrouwd en vader van vijf kleine kinderen. Ten gevolge van die spoorwegramp is de weg bemmerd gebleven tot maandag.

— Men schrijft uit Charleroi:

Verleden vrijdag, rond 10 uren 's morgens, geraakte in de nabijheid der statie van Charleroi, de spoorwegbeambte, J. Thys, met eenen zijner voeten tusschen de riggels en viel op den weg op het oogenblik dat een lokomotief kwam aanrijden. De ongelukkige liet ontzettende kreten hooren, doch men kon het stoomtuig niet in tijds stil houden, en het vermorzeld den beambte eenen bil en een gedeelte van het lijf. Men zegt dat men de riggels heeft moeten losmaken, alvorens er zijnen voet te kunnen uitkrijgen. De ongelukkige heeft zijne vreeselijke wonde nog slechts een uur en half overleefd en stierf daarna in de afgrijselijkste pijn, terwijl hij zijne vrouw en drie jonge kinderen, die hij zonder hulpmiddelen achterlaat, bij het spoorwegbestuur aanbevoel.

— Men schrijft uit Nijvel, 24 november:

Dezer dagen is in de nabijheid van de statie dezer stad, een spoorwegbediende tusschen de buffels van twee waggons gepletterd, terwijl hij bezig was dezelve aan elkander te hechten. De ongelukkige laat eene weduwe en een klein kind achter.

— Antwerpen heeft eene regencie, samengesteld uit *honnêtes gens*. Wie twijfelt daar aan!...

Ziehier de proef op die som:

Het twee derde der kiesreklamen, door de geuzen gedaan, zijn van de hand gewezen.

Het twee derde van de kiesreklamen, door de meening aangeboden, zijn aangenomen.

Wat zulde in oktober 1875 die *honnêtes gens* zien vliegen!

BUITENLAND.

Nederland.

Men meldt uit Maastricht, 18 november:

« Door den raad dezer gemeente is besloten, op de plaatselijke directe belasting, die binnen den termijn van 30 dagen nadat het aanslagbiljet is afgegeven, is voldaan, 5 ^o/₁₀₀ korting te verleenen. »

— Reizigers deelen ons een treffend tooneel mede, waarvan zij te Rozendaal (Holland) getuigen zijn geweest. Een 80jarige grijsaard bevond zich in de statie om zijnen zoon af te halen, die van Atchin, waar hij als soldaat mede aan den oorlog deel nam, moest wederkeeren. Sedert drie jaren had de oude man van zijn kind geene tijding meer bekomen, en daarin eens was hem een brief geworden, waarin dag en uur der aankomst bepaald waren. Meer niet.

Eene talrijke menigte bevond zich in de statie, toen de trein aankam; iedereen ziet angstig rond naar de reizigers, die uit den trein stappen; de aanwezigen willen den zoon zoo spoedig herkennen als de vader zelf.

Eindelijk ziet men met moeite uit een rijtuig van 1^e klas een man afstappen, een militair gewikkeld in eenen wijden mantel, het been trekkende en leunende op eenen stok.

De grijsaard slaakt eenen kreet, hij heeft zijn kind, zijnen zoon herkend.

Beiden komen moeilijk op elkander af; zij komen slechts langzaam voor; want de eene is te oud en de andere kan moeilijk gaan uit hoofde eener wonde, die nog niet gesloten is. Op hun gelaat ligt eene diepe ontroering te lezen; een teeder gevoel straalt uit hunne blikken.

Daar liggen ze in eens in elkanders armen, hart tegen hart...

Lang bleven ze zoo aan een gestrengeld, zonder een woord te kunnen spreken.

In eens valt de mantel van den soldaat aan zijne voeten, en hij toont aan zijnen verrukten en gelukkigen vader het uniform van kapitein, en op zijne borst het kruis van den Nederlandschen Leeuw!

Dit tooneel heeft op al de aanwezigen eenen diepen indruk genaakt.

Spanje.

CARLISTISCHE BRIEVEN.

Het republikeinsch leger is naar zijne kwartieren aan den Ebro teruggekeerd. Tot groote verbazing der Spanjaarden en der vreemdelingen, hebben de republikeinsche generaals Laserna en Lomo niet gepoogd Vera te bemachtigen, dat slechts drie kilometers van Irun verwijderd ligt en schijnen er zelfs niet aan gedacht te hebben Aspeitia aan te randen, dat 47 kilometers verder ligt. Ook zouden zij Irun niet ontzet hebben, zonder het onuitgebaar verlaten der positiën op Monte San Marco, door generaal Ceballos.

En nogtans is Vera de plaats waar de carlistische bommen gefabriekerd worden, benevens buskruit en andere munitien. Te Aspeitia is de groote kanongietterij, welke door bekwame carlistische officiers bestuurd wordt en waaruit al de kanons

gekomen zijn die tot de belegering van Irun dienden.

— Waarom heeft het republikeinsch leger van dien dubbelen tocht afgezien?

Waarschijnlijk vreesden de generaals Laserna en Lomo voor eene dubbele neerlaag in de bergengten van Navarra en hebben zij zich vergenoegd met de schrale overwinning rond Irun.

De belegering van Irun zou echter een dubbel doel gehad hebben: de stad innemen in twee of drie dagen, indien onze artillerie de kanons der drie forten Park, Mendivil en dat der Kerd, kan tot zwijgen brengen, ofwel een deel van het republikeinsch leger naar Irun trekken, om zijn versterkt kamp aan den Ebro te verzwakken.

Generaal Laserna had niet zoo ras dit kamp verlaten of Pampeluna werd nauwer ingesloten en een onzer divisien maakte zich gereed Castile binnen te rukken, waar de bevolking slechts wacht op de aankomst der Carlisten om don Carlos te proklameren.

Castile door ons bezet, wordt eene bedreiging voor de hoofdstad van maarschalk Serrano, dat ligt geheel in de oertuiging der Carlisten.

De oertuiging der Serranisten daarentegen is, dat een dezer dagen het diktatoraat zal verrast worden door een alfonssisch *pronunciamiento* of eene staatsanslag der radikalen.

In den onverwachten aflocht van de generaals Laserna en Loma ligt dus het bewijs, dat de republikeinen niet sterk genoeg zijn om de zeven provincien, welke reeds geheel aan don Carlos behooren, te overrompelen of deze daaruit te verjagen. Zij drunven het zelfs niet wagen Pampeluna te ontzetten.

Het carlisme is dus tweemaal machtig en door zijn vaandel, de dapperheid zijns aanvoerders, de regelucht zijns legers, en door de zwakheid zijner vijanden, die noch vaandel, noch aanvoerder, noch regelucht bezitten.

Eene genoegezame ruitery bij het carlistisch leger zou voldoende zijn, om in eenige weken de zegespraal der Carlisten te verzekeren.

Italië.

EEN SLIMME BOER.

Sedert lang was de politie van Napels er op uit om eene handieten, die in de omstreken dezer stad met de meeste stoutmoedigheid hun stielje van rooven en plunderen uitoefenden, in handen te krijgen.

Dit was niet zoo gemakkelijk; want, buitendien dat de roovers zooals men gewoonlijk zegt « wakker vogels » waren, kon men langs den anderen kant van wege de bevolking, ja zelfs van wege de slachtoffers, moeilijk eenige juiste inlichting of aanduiding bekomen, daar iedereen vreesde dat dit verraad hem vroeg of laat duur zou te staan komen.

Over eenige dagen echter bood bij de Napelsche politie zich een man aan, wonende in een afgezonderd huis buiten, doch niet ver van de stad, en na vele omwegen gebruikte en menige aanbeveling gedaan te hebben, bekende hij de oorzaak en de rede van zijn bezoek.

Hij had in den morgen van maandag een brief ontvangen, onbeschamd weg geteekend met den naam van *Hieronimo Busco*, *bandieten-overste* waarin hem werd opgelegd op eenigen afstand van zijne woning eenen boom, die men aanwees en die te kennen was aan een Ons Lieve Vrouwe kapelleken dat er aanhing, eene som van 5000 fr. in den grond te delven tegen den zaterdag daarop volgende. Gehoorzaamde hij niet, luidde de brief, dan zou en de boer, en zijne vrouw en kinderen weldra mogen vernemen waaraan men zich bloedstelde ingeval men de bevelen der bende niet uitvoerde.

De overste der politie aanhoorde het verhaal van den bedeesden boer met aandacht en na zich eene poos bedacht te hebben ried hij hem aan « het geld » maar op de aangewezen plaats te bergen. Hij, politiecommissaris, stelde er zich verantwoordelijk voor en zou wel belet hebben dat men den schat zou ontvoeren, want hij zou nu en bevestigde zulks met zekerheid, den bandiet en zijne medeplichtigen, indien ze kwamen, wel geknipt hebben vooraleer ze den schat roofden.

De boer begaf zich naar huis, bedacht de zaak eens goed, en alles lijn en goed ingezien besloot hij in plaats van eene heurs met geld een klempijzer in den grond te berge. Zoo gezegd zoo gedaan.

Zaterdag 'smorgens heel vroeg reeds waren de slimste agenten van politie van Napels verkleed en in de omstreken van den aangewezen boom verborgen. Zij wachtten met ongeduld den stond waarop de roovers zouden verschijnen, bereid om hun aan te vallen en te klissen, om alzoo recht te hebben op de aanzienlijke premie, welke door het gouvernement was uitgelooft aan diegenen welke deze belangrijke vangst zouden doen.

De morgen en de namiddag verliepen zonder dat onze politiemannen iets in het oog kregen. Rond 6 ure was nog niemand ter plaats verschenen; enkel zag men om dit uur een oude boer aankomen die een kruiwagen voerde en zich in de richting van den boom met het Onze Lieve Vrouwenbeeld begaf.

Was het nu toeval of wel had men te doen met den bandiet juist op de plaats gekomen waar de schat van den boer gedolven lag — zooals de politie het meende — zette de man zijn kruiwagen neer. De oogen der politieagenten waren allen op den

kerel gevestigd; doch deze scheen een eenvoudige landbouwer te zijn, die niet de minste kwade inzichten had, hij ging voor het beeld knielen en bleef eenige minuten bidden.

Klaarblijkend, die man was de verwachte roover niet.

Maar daar eensklaps hoort men, zonder dat men eerst kon onderscheiden van waar 't gerucht komt, een droevig en pijnlijk kermen. De geknielde boer ziet angstig om naar den kruiwagen, die als ware hij levend geworden, eensklaps begint te bewegen. De politie verast springt uit het geboonte, vat den boer vast, die bij hun verschijnen de vlucht wilde nemen, loopt naar den kruiwagen en...

Wet ge wat men ontdekte?

De kruiwagen, die schijnbaar met groenten was geladen, diende langs onder tot schuilplaats aan den bandietenoverste Busco, die zich daar had verborgen om alzoo ongemerkt de gevraagde geldsom weg te halen! In plaats van de beurs had hij een klempijzer gevonden, dat hem ferm bij de handen had gepakt, zoodat hij van pijn begon te kermen, en alzoo de aandacht der politie kwam wekken. Had de boer het geld gelegd, zooals de commissaris het hem had aanbevolen, dan ware het in de aanwezigheid der politie strafeloos gestolen geworden.

Men had de grootste moeite van de wereld om den kerel los te krijgen en de hulp van den boer, die om zijne streek in de vuist lachte, moest ingeroepen worden om Busco uit de prang los te krijgen.

Busco en de man die hem vergezeld, die naar het schijnt zijn eerste luitenant is, werden door de verrukte politieagenten triomfantelijk naar het gevang overgebracht.

De tijding dezer dubbele en zonderlinge aanhouding heeft in Napels algemeene voldoening verwekt. Men is de andere leden der bende op het spoor.

Politiek overzicht.

De kiezingen tot vernieuwing der gemeenteraden hebben in geheel Frankrijk, behalve te Parijs, plaats gehad.

De Republikeinsche lijsten hebben in een groot getal steden, zoowel van eersten als van tweeden rang, gezegpraald.

Een blad verzekert, dat het gouvernement van maarschalk Mac-Mahon de verledene week officieel onderhandelingen met Italië, Engeland, België, Holland en Oostenrijk gehad heeft, ten einde de handelstractaat tusschen Frankrijk en deze verschillende mogendheden te herzien.

De zitting der Italiaansche Kamer is door koning Victor-Emmanuel geopend.

De troonde, volgens eene depeche uit Rome zegt, heeft bijzonderlijk op twee belangrijke punten aangedrongen: De finantieel toestand van het rijk (!) en de openbare veiligheid (!)

De koning heeft de aanbidding aangekondigd van een nieuw strafwettelijk, van eene wet, tot doel hebbende om de openbare veiligheid in eenige provincien te verzekeren...

Na over de inrichting van het leger en de zee-macht gesproken te hebben, kondigde de koning verscheidene ontwerpen tot herinrichting eeniger belastingen aan.

De *vrijheid*, met de orde (!) vereenigd (heeft de koning gezegd) kunnen de moeilijkste raadsels oplossen.

Italië, alzoo voortgaande, kan zijne roemrijke bestemming niet missen. Eindigende, durft de gekroonde huichelaar spreken van den « goddelijken bijstand » en God bedanken, die zijne ondernemingen zegent!

Het gerucht wint te Parijs veld, dat de graaf van Chambord voornemens is een nieuw manifest uit te vaardigen. Men verzekert, dat verscheidene hooge legitimisten naar Frohsdorp ontboden zijn door het hoofd der Bourbonn, om met hem te beraadslagen over de opstelling van dit stuk, welk aan het Fransch volk moet gericht worden. Mogelijk is dat ook maar slechts een gerucht!

De République Française resumeert de uitslagen der gemeentekiezingen in de steden als volgt:

« 177 steden in 65 departementen geven: gekozenen, 4,004 republikeinen, 15 legitimisten, 64 monarchisten, 32 bonapartisten, 192 balloteering; totaal 4503. »

Te Parijs is het gerucht in omloop over eenen grooten slag, welken maarschalk Serrano, in overeenstemming met zijn gouvernement, zou willen wagen tegen de Carlisten. Die slag zou, altijd volgens dit gerucht, de laatste hoop der Carlisten vernietigen. Voorzichtigheidshalve wordt er verzwegen, waarin dit onfeilbaar middel zou bestaan, dat overigens wel hier of daar in de hersepan van eenen of anderen correspondent zou kunnen geboren zijn, en nu door dezen als een gouvernementplan wordt opgegeven. Wij weten genoeg hoe ver de macht van maarschalk Serrano reikt om aan die beuzelarij niet meer waarde te hechten dan zij in werkelijkheid verdient.